

jímž by takovéto zneužití bylo překaženo, a aby překročení těchto opatření ohrozil trestem.

Vzhledem k tomu, co uvedeno, je již ve skutkovém ději a v jednání obžalovaného, jak je nalézací soud zjistil —, a to již v pouhém překročení zákazu »rozšiřování« — ztělesněna skutková podstata přečinu podle § 18 odst. 3 zák. č. 126/1933 sb. z. a n., aniž je třeba, aby pachatel překročil zároveň i zákaz dovozu a dopravy, a to nejen po stránce objektivní, nýbrž i po stránce subjektivní. Jdeť v souzeném případě o přestoupení zákazu, takže přichází zde v úvahu ustanovení § 238 tr. zák., podle něhož k tomu, aby čin byl vinníku přičítán jako přečin neb přestupek, stačí nedbalost a tato je již dána, pakli vinník neznal neb neseznámil se s předpisem, ať všeobecným neb zvláštním v úvahu přicházejícím (Altmann str. 682). Toto opomenutí vychází ostatně z vlastního zodpovídání ze obžalovaného, neboť z jeho údajů plyne, že dokonce byl mínění, že všechny noviny z Německa jsou zakázány. Jelikož je podle toho skutková podstata přečinu podle § 18 č. 3 zák. č. 126/1933 sb. z. a n. dána jak po stránce objektivní, tak i subjektivní, bylo uznati právem, jak se stalo.

Čís. 5189.

Bol-li pachateľ v dobe, kedy blankozmenku obektívne proti úmluve vyplnil, subjektívne v omyle o tom, aká úmluva dotyčne vyplnenia zmenky vznikla, neľze ho uznať vinným trestným činom podľa § 404 tr. zákona.

(Rozh. zo dňa 15. januára 1935, Zm III 165/34.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti V. F., obžalovanému zo zločinu falšovania súkromých listín, na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného vyniesol tento r o z s u d o k: Vyhovujúc zmätočnej sťažnosti z dôvodu zmätočnosti označeného v § 385 č. 1a) tr. p., zrušuje najvyšší súd rozsudky oboch súdov nižších stolíc a na základe § 326 č. 1 tr. p. oslobodzuje obžalovaného V. F. od obžaloby pre šesť zločinov falšovania súkromých listín podľa §§ 404 a 403 č. 1 tr. z. Útraty trestného pokračovania znáša podľa § 482 tr. p. erár. O súkromoprávnych nárokoch najvyšší súd v smysle § 487 tr. p. nerozhoduje.

D ô v o d y:

V smysle § 385 č. 1a) podaná časť zmätočnej sťažnosti je uplatňovaná preto, že obžalovaný bol omylne za vinného uznaný, lebo subjektívne nebol si vedomý trestného činu. Táto časť zmätočnej sťažnosti je základná.

Vrchný súd uznal obžalovaného vinným zo 6 zločinov podľa § 404 a § 403 č. 1 tr. z. spáchaných tým, že v P. dňa 17. februára 1927 od A., resp. Z. D. prevzal Drom P. Ch-om podpísané 4 zmenky po 10.000 Kč a 2 zmenky po 20.000 Kč, v úhrnnej čiastke 80.000 Kč vystavené, ale

inak nevyplnené, s tou dohodou, že obžalovaný zmenky tieto môže eskomptovať, ďalej dať a splatnosťou vyplniť len potom, keď spoločný podnik »T. G.« a Z. D., tri nové mláťacie skrine s elevátormi odovzdá Dr. P. Ch-ovi, obžalovaný však zmenky proti tejto úmluve a bez privolenia podpisovateľa v máji alebo v júni 1927 rubopisom odovzdal Eskomptnej a hospodárskej banke, úč. spol. v T., s príkazom, že zmenky nemajú byť pred 1. októbrom 1927 zažalované; zmenky boli potom vyplnené datom splatnosti dňa 1. augusta 1927; obžalovaný tedy na to upotrebil zmenky, aby proti podpisovateľovi jestvovanie zmenkovej zaviazanosti dokazované bolo a banka tieto zmenky pred krajským s-dom v K. zažalovala, ačkoľvek vyjednané mláťacie stroje i do dnes neboly poškodenému dodané.

K trestnosti pre vyplnenie zmenky in bianko podľa § 404 tr. z. nestačí len dôkaz, že páchatel vyplnil zmenku proti úmluve. Ku skutkovej podstate zločinu podľa citovaného paragrafu sa vyžaduje, aby páchatel vyplnil bianko listinu v e d o m e proti úmluve. Nakoľko tedy v tej dobe, keď zmenka objektívne proti úmluve bola vyplnená, bol pachateľ subjektívne v omyle o tom, jaká úmluva vznikla dotyčne vyplnenia zmenky, vtedy neľze proti nemu vyriechnúť vinu podľa § 404 tr. z., lebo tento zločin je možno spáchať len úmyselne. Vrchný súd zistil, že dňa 17. februára 1927, keď obžalovaný prevzal v obžalobe uvedených 6 bianko zmienek od Z. D., tento a A. D. koncipovali viac smlúv cieľom usporiadania právneho pomeru Z. D. s obžalovaným. Z týchto prijal obžalovaný smluvu s nadpisom »Végleges megállapodás« (Konečné dohodnutie), ktorú diktoval A. D. a písal ju Z. D. Obžalovaný túto dohodu prijal, tedy prijal aj tú podmienku dohody, že stránky si vymieňujú, že zmenky Dra Ch. sa nemôžu zhodnotiť a ďalej obracať a nemožno tieto zmenky so sročnosťou vyplniť, kým sa nestalo dodanie Drom Ch. objednaných hospodárskych strojov. Potom však obžalovaný pod zámienkou, že musí odcestovať a prv drevo na nádražie pre závod došlé vymeniť, sľúbil, že smluvu na nádraží podpíše, avšak neučinil to, uprchol a zmenky vzal so sebou. Podľa týchto zistení vrchného súdu obžalovaný o b j e k t í v n e porušil úmluvu, keď nechal vyplniť sročnosť zmienek pred tým, než objednané stroje byly Dr. Ch-ovi dodané. Treba však skúmať, či v máji alebo v júni 1927, keď obžalovaný ďalej dal zmenky Eskomptnej banke v T., bol si vedomý toho, že ho viaže horeuvedená úmluva zo dňa 17. februára 1927. — — — —

Vrchný súd zistil, že pred dňom 17. februára 1927 bolo dotyčne zmienek Dra Ch. medzi stránkami smluvené to, čo obsahuje dohoda zo dňa 16. novembra 1927, totiž, že nebolo vymienené, že zmenky môžu byť rubopisom prevedené len, keď Dr. Ch. dostane od závodu Z. D. objednané stroje. Dňa 18. februára 1927 písal A. D. obžalovanému dopis, v ktorom ani nespomína dohodu zvanú »Végleges megállapodás«, ktorú obžalovaný predošlého dňa nepodpísal, hoci mal podpísať — a žiada len opisy iných, dňa 17. februára podpísaných listín. Nie je zistené, že v tomto dopise A. D. alebo neskôršie pred tým, než obžalovaný rubopisom previedol Ch-ove zmenky, A. a Z. D. by boli žiadali, aby obžalovaný dodatočne podpísal listinu, zvanú »Végleges megállapodás«, alebo aby vrátil Ch-ove zmenky. Naopak bolo vyvrátené tvrdenie Z. D., že by on bol 20. februára 1927 učinil trestné ozná-

menie proti obžalovanému u četníckej stanice v T. z príčiny odňatia zmeniek bez podpisu listiny, zvanej »Végleges megállapodás«. Zistené je konečne aj to, že v máji 1927 v kancelárii advokáta Dra W-a A. D. p o k ú s i l sa uzavrieť dohodnutie dotyčne právneho pomeru Z. D. s obžalovaným, a že vtedy bol koncipovaný spis —, podľa bodu VII. ktorého sú zmenky Dra Ch. uvedené ako krycie zmenky, ktoré tehelňa G. — totiž obžalovaný — je oprávnená uplatniť, pokiaľ suma 300.000 Kč by nebola krytá. Pri tomto stave veci mohol mať obžalovaný v máji alebo júni 1927 pochybnosti o tom, či trvá Z. D. na tom dohodnutí, čo obsahuje spis »Végleges megállapodás«, ktorý obžalovaný nepodpísal. To podporuje aj tá okolnosť, že zo zistených skutočností plynie, že po dni 17. februára 1927 ani Dr. P. Ch., ani A. a Z. D. nevedeli určite, či platí dohoda obsažená vo spise, zvanom »Végleges megállapodás«, alebo nie. — — — — — Z toho všetkého plynie, že aj poškodený Dr. P. Ch., ďalej Z. a A. D. nevedeli, či je obžalovaný viazaný dohodou, obsaženou v listine »Végleges megállapodás«, alebo nie. Táto nejasnosť bola tu, hoci menovaní sú ľudia inteligentní, veď P. Ch. je doktorom, D-ovci však boli vedúci činitelia továrne pre výrobu hospodárskych strojov. Nakoľko tedy menované, na otaznej dohode interesované osoby, samy nevedeli po dni 17. februára 1927, či platí dohoda, obsažená v listine »Végleges megállapodás« alebo nie, mohol byť aj obžalovaný v tom — keď aj omylnom domnení — že neplatí, lež že platí dotyčne zmeniek Dra P. Ch. pôvodná dohoda zo dňa 16. novembra 1926. Ponevác ďalej neboli zistené také skutočnosti, z ktorých by plynulo, že by obžalovaný bol vedome vyplnil alebo dal vyplniť zmenky s porušením podmienok, obsažených v dohode zo dňa 16. novembra 1926, preto nelze vyriešiť, že obžalovaný v e d o m e proti úmluve vyplnil, resp. dal vyplniť zmenky, uvedené v obžalobe. Preto mylil sa vrchný súd, keď uznal obžalovaného vinným zo zločinov podľa §§ 404 a 403 čís. 1 tr. z. Najvyšší súd tedy vyhovel zmätočnej sťažnosti, nakoľko na základe zistených skutočností uplatňuje dôvod zmätočnosti podľa § 385 čís. 1a) tr. p., a oslobodil obžalovaného od obžaloby.

Čís. 5190.

Československému príslušníku, jenž vstoupí jako člen do SA. oddílů nebo vejde s nimi v jiný styk proto, aby s nimi či v nich pracoval proti Československé republice, připadá již podle programového, dosud nezměněného cíle strany NSDAP., usilujícího o sloučení též našich Němců a území jimi obývaných ve Třetí říši, objektivně k tíži tento ráz jejich zamýšlené akce proti Československé republice, jakožto konkrétního úkladného podniku.

Na dovodenou subjektivní stránku zločinu podle § 2 zák. na ochr. rep. nestačí zjistiti, že jednotlivec věděl o úkladné povaze podniku, k němuž se přidružil (s nímž vešel ve styk); je třeba zjistiti vlastní jeho záměr, směřující k úkladům o republiku; ten možno po případě dovoditi ze zmíněného vědomí a z dalších okolností případu.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1935, Zm I 292/34.)